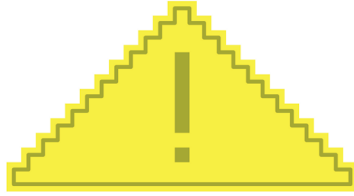

ADVERTIMENT

Aquest llibre no és un llibre normal i no ha de ser llegit com es fa normalment, és a dir, des de la primera fins a l'última pàgina. Si ho fas d'aquesta manera, la història no tindrà cap sentit, ja que els capítols que la componen han estat desordenats intencionadament perquè participis de manera activa en el relat. En els llibres d'*Escapistes* hauràs d'ajudar els personatges a resoldre els enigmes que es van trobant perquè la història pugui continuar.

Comença a llegir el text pel capítol 1. Al final veuràs el símbol d'un pany com aquest:

Això significa que, abans de continuar, has de fer alguna cosa. Potser és, simplement, anar a un

altre capítol i continuar llegint. Però de vegades hauràs de prendre una decisió o, encara millor, resoldre un enigma. Al costat del pany hi ha unes indicacions per seguir la teva aventura.

Al llarg de la història també és possible que et trobis aquest símbol:

Això indica que hi ha un objecte disponible en l'inventari que trobaràs en la segona part del llibre (a partir de la pàgina 133). Pots llegir i consultar tots els detalls corresponents als objectes trobats, però no pots llegir cap referència als que encara no han aparegut en la història o als que ja has perdut.

És possible que, en enfrontar-te a algun dels molts enigmes del llibre, estiguis encallat i no sàpigues com has de continuar. Si això et passa, no et preocupis. La tercera part d'aquest llibre (pàgina 143) conté una col·lecció de pistes i la solució a tots els enigmes plantejats. Les pistes estan organitzades per nivells, de manera que tu mateix pots decidir quantes en vols fer servir o, fins i tot, si vols que la solució et sigui revelada.

La dificultat d'avançar en les pàgines d'aquesta història només depèn de tu.

Pot passar que, per resoldre els enigmes, tinguis la temptació d'escriure directament en les pàgines del llibre, o de doblegar-les o, fins i tot, de retallar-les. Encara que ningú no t'ho impedeix, t'aconsellem que no ho facis. Com a alternativa, pots fotocopiar la pàgina o copiar-la a mà, així evitaràs fer malbé aquest llibre i possibilitaràs que algun altre lector —o tu mateix més endavant— pugui tornar a viure aquesta aventura en bones condicions.

Una vegada hagis arribat al final d'aquesta història, potser voldràs saber com ho has fet i comprovar les teves habilitats com a escapista. Per a això hem afegit una última part (pàgina 161). Llegeix detingudament les instruccions que hi ha i emplena les dades que se't demanen per obtenir la teva puntuació.

Això és tot. No esperis més i endinsa't en aquesta apassionant aventura. Seràs capaç de superar el desafiament?

PRIMERA PART

LA HISTÒRIA

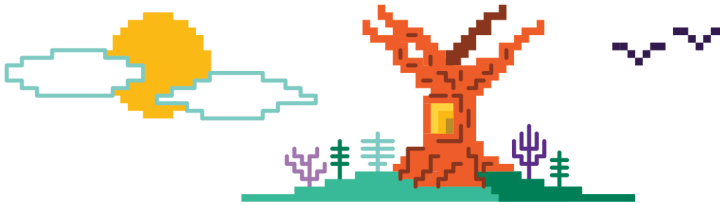
Estàs a punt d'acompanyar en Hitwick i la Nunua-la, dos dels nens perduts d'en Peter Pan, a rescatar la impulsiva fada Campaneta de les urpes del pèrfid James Garfi, el capità pirata. En el teu camí hauràs d'esquivar innumbrables perills i resoldre enrevessats enigmes.

Quan estiguis preparat, ves a la pàgina 161 i segueix les instruccions que se t'indiquen per poder calcular la teva puntuació d'escapista al final de l'aventura. Després ves al capítol 1 i comença a llegir.

MOLTA
SORT!

La casa subterrània dels nens perduts

Aquell matí hi havia un bon xivarri a la casa subterrània dels nens perduts. N'hi havia per a això i per a molt més. El dia anterior, en Peter Pan, el seu líder, havia rebut notícies sobre un nou nen perdut trobat en un petit poblet del nord d'Anglaterra. Com tothom sap, els nens perduts són els nens que cauen del cotxet quan la mainadera es despista. Si al cap de set dies ningú no els reclama, se'ls envia al País de Mai Més per contribuir a pagar les despeses. Un cop transcorregut el termini reglamentari, aquell nen està disponible per a la seva recollida.

En Peter no va voler perdre temps. Ja feia gairebé un any des de la marxa dels bessons i encara no feia un mes que van haver d'acomiar-se de l'Espavilat. Però no hi va haver un altre remei: l'ombra d'un bigoti incipient havia aparegut sobre

el seu llavi superior, cosa que indicava que havia crescut, i les regles d'en Peter establien, clarament, que, quan un nen perdut donava mostres de començar a créixer, calia desfer-se'n.

Per això es va afanyar a anar a recollir el que seria el nou membre del grup. Aquell matí es va llevar abans de la sortida del sol i es va posar el seu millor vestit, fet de fulles seques i dels sucus que segreguen els arbres. Aquell era també el seu pitjor vestit, perquè, en realitat, era l'únic que tenia. Però tant se valia. El més important era que, molt aviat, hi hauria un nou nen perdut entre ells.

—Vull que prepareu una gran festa de benvinguda —va ordenar, mentre es ruixava amb pols de fada per poder volar—. Hem d'aconseguir que el nostre nou amic se senti com a casa.

—Li prepararé un pastís de baies! —va exclamar en Rínxols, complaent.

—Jo repassaré el meu repertori de cançons!
—va declarar la Nunuala.

—Jo... jo... m'encarregaré que cap d'aquests ganduls no li clavi un moc —va sentenciar en Presumptuós.

Sense perdre temps, en Peter es va enfilear al tronc de l'arbre buit que utilitzava com a accés a la casa subterrània i va sortir volant. El ressò de la seva rialla encara es va sentir uns instants, rebotant contra les parets, però després va tenir por que el seu propietari se n'oblidés i es va afanyar a seguir-lo.

Ara, aquella àmplia estança bullia d'agitació i activitat. En Hitwick, l'integrant més recent del grup, penjava adornos i garlandes per les parets. En Rínxols es barallava amb els fogons i les cassoles.

—On es deu haver ficat la Campaneta? —va preguntar—. Mai no hi és quan la necessitem!

La Nunuala afinava els instruments musicals. En aquell moment era l'única nena del grup. No ho havia dit a ningú, però desitjava enormement que el nou nen perdut fos, en realitat, una nena perduda. Potser així podria, per fi, tenir una bona amiga.

Mentrestant, en Presumptuós anava d'un costat a l'altre, proclamant als quatre vents que ell seria capaç de fer-ho tot millor que els seus companys: cuinar millor que en Rínxols, afinar els instruments millor que la Nunuala i penjar les garlandes millor que en Hitwick. Però fer, el que es diu fer, la veritat era que no feia res.

Enmig de tot aquest caos va aparèixer l'Esbojarrat, l'últim component de la banda. I no va ser, precisament, una entrada tranquil·la.

Més aviat, tot el contrari.

L'Esbojarrat va emergir del tronc buit del seu arbre cridant i gesticulant compulsivament.

—Auxili! Auxili! —cridava—. Això és una tragèdia! Una autèntica tragèdia! I, per estrany que pugui semblar, aquesta vegada no és culpa meva. Auxili!

—Què passa?

Els nois van interrompre el que estaven fent.

—Una desgràcia! En Garfi ha capturat la Campaneta!

Per continuar llegint, ves al capítol 7.

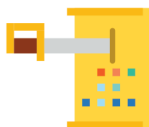
La cabina d'en Garfi

El primer que va cridar l'atenció de la Nunuala va ser un voluminós cofre de fusta situat al racó més fosc de l'estança.

—Segur que allà hi deu haver alguna cosa interessant —va dir la noia.

—Segur que sí —va coincidir en Hitwick, però ell s'havia sentit atret per un element diferent: una nota penjada a la paret mitjançant un afilat ganivet pirata.

Una dringadissa de campanes daurades els va sorprendre a tots dos.

—De debò? —va respondre la Nunuala—. Bé, caldrà veure-ho.

—Què ha dit? —va preguntar en Hitwick.

La Nunuala li va dedicar una mirada reprovatòria.

—Diu que no oblidem revisar la taula del capità —i va assenyalar una de les finestres de l'estança, sota la qual hi havia una enorme taula de fusta plena de papers i instruments de navegació.

—Doncs se'ns gira feina —va concloure en Hitwick—. Per on comencem?

Per saber a quin capítol has d'anar per continuar llegint, decideix què vols que facin:

- Si vols que inspeccionin el cofre, ves al capítol 24.
- Si vols que llegeixin la nota de la paret, ves al capítol 30.
- Si vols que examinin la taula, ves al capítol 26.
- Si ja has aconseguit alguna clau i vols que intentin obrir la gàbia, ves al capítol 21.

El pirata erroni

Els nois van centrar la seva atenció en el pirata corpulent que estava recolzat sobre un barril i rosegava un punyal amb nerviosisme.

—Aquest pirata em fa mala espina —va declarar la Nunuala.

En Hitwick no va poder més que donar-li la raó. El seu rostre era la viva estampa de la crueltat.

Mentre l'observaven, una barca plena de pirates es va acostar al vaixell i un va dir a aquell tipus:

—Eh! MacGuinness! Ens n'anem a la llacuna de les sirenes, a veure si hi ha sort i en pesquem alguna. T'hi apuntes?

El pirata va saltar entusiasmat.

—Això no cal ni preguntar-ho! Espereu-me, que vinc!

D'un salt, va abandonar la coberta i va caure al mig de la barca, que va estar a punt d'enfon-

sar-se per l'impacte. Els companys del tal Mac-Guinness van esclatar a riure abans d'allunyar-se d'allà.

En Hitwick i la Nunuala es van mirar, decebuts.

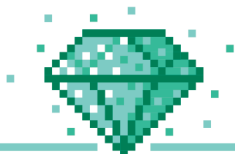
—Doncs per més mala espina que ens fes, em sembla que no era el pirata que estàvem buscant —va concloure en Hitwick.

—Haurem de provar-ho amb un altre —va dir la Nunuala, recuperant l'ànim.

Has comès un error en resoldre l'enigma del capítol 34, però el teu error et permet descartar un dels pirates. Afegeix una X al teu marcadore de penalitzacions, torna al capítol 34 i pren una nova decisió.

La cala Caníbal

Enhorabona! Has resolt l'enigma del capítol 7.

En Hitwick i la Nunuala van agafar el camí marcat amb la lletra B. Aviat es van endinsar en el dens fullatge, que amb prou feines els permetia veure-hi a pocs metres del nas. El camí feia voltes i més voltes.

—Saps? Tinc la impressió que hem triat bé —va sentenciar en Hitwick.

—No te'n refiïs —va advertir la Nunuala—. Tenim entre mans una missió molt complicada. Per més bons pressentiments que tinguis, mai cal donar res per suposat. Ni prendre'ns-ho a la babalà.

—Però en Peter sempre ho fa —va replicar el noi—. Prendre-s'ho tot a la babalà, vull dir. Sembla no donar importància a res.

—Oh, és que és molt especial; ha vist moltes tragèdies, però les ha oblidat totes. Ningú no pot dir el mateix. En Peter és en Peter i nosaltres som nosaltres. I, el que és pitjor, en James Garfi és en James Garfi, l'únic home a qui el cuiner Long John Silver li té por.

—Tan terrible és?

—Pitjor. És murri, despietat i tossut. Es diu que, tot allò que odia, en Garfi ho trepitja, ho fa malbé i, si pot, ho esborra per complet.

En Hitwick es va empassar saliva.

—I... —Gairebé no s'atrevia a pronunciar la seva pregunta—. I quines coses odia, en Garfi?

—N'odia moltíssimes. Odia en Peter Pan, per descomptat, perquè li va tallar la mà dreta en un combat. També odia el cocodril que es va empassar la mà perquè, pel que sembla, li va agradar el gust que tenia i, des de llavors, el va perseguir a

tot arreu. I moltes altres coses: les piruletes amb gust de maduixa, els acords majors, el nombre cinc...

—El nombre cinc també? Per què?

—Ningú no ho sap del cert. Potser perquè, casualment, hi havia cinc dits a la mà que es va menjar el cocodril o potser per una altra raó. Ves a saber... Però...

La Nunuala va callar de sobte i va assenyalar amb el dit. En Hitwick gairebé va agrair la interrupció. Potser eren imaginacions seves, però tenia la impressió que la conversa anterior havia provocat que el bosc es fes una mica més ombrívol.

—Mira! —va exclamar la noia—. Es veu una llum al fons!

En efecte, el camí desembocava en una clariana. Van accelerar el pas per reduir la distància. La vista que els esperava en deixar enrere l'espessor els va animar de cop.

—Cala Caníbal! —va cridar en Hitwick—. Ve-t'ho aquí!

—Un moment. —La Nunuala li va indicar amb gestos que abaixés la veu—. Sents això?

En Hitwick va escoltar amb atenció per esbrinar a què es referia la seva companya. Van sentir algú que gemegava i semblava molt trist.

—Ve del nord de la cala. Sembla... que algú està plorant —va dir en Hitwick—. Crec que hauríem d'investigar.

Per continuar llegint, ves al capítol 9.

Caixa obert

Enhorabona! Has resolt l'enigma del capítol 26.

Les mans de la Nunuala van tremolar quan, després d'introduir la combinació, la tanca del calaix es va desbloquejar per permetre'n l'obertura.

—Magnífic! —va celebrar en Hitwick, que se sentia un pas més a prop de deixar la Campaneta en llibertat.

Un pas més a prop, però encara no del tot. Al calaix hi havia no una ni dues, sinó desenes de claus petites i metàl·liques, de color ataronjat, probablement de coure. N'hi havia tantes que amb prou feines es veia el fons.

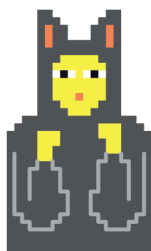
—Oh —es va lamentar la Nunuala—. Això és impossible. Com podem saber quina és la que obre la gàbia?

La Campaneta va parlar amb la seva particular dringadissa de campanes daurades.

—Aquesta vegada l'he entesa! —va exclamar en Hitwick amb alegria—. Ha dit que això és ple de runa!

La Nunuala va haver de tapar-se la boca amb les mans per reprimir la rialla.

—El que ha dit és que només és vàlida una
—va corregir.

En Hitwick es va posar vermell.

—Bé. Almenys m'hi he apropiat.

Els dos nens perduts van tornar a centrar la seva atenció en les claus.

—Si només n'hi ha una de correcta, això vol dir que hi ha un munt de claus falses i una de bona, diferent de totes les altres —va reflexionar la Nunuala—. Ara es tracta d'identificar-la.

Per saber quin capítol has de continuar llegint, cal que resolguis l'enigma plantejat. Una vegada hakis esbrinat quina és la clau de la gàbia, sabràs el capítol al qual has d'anar.

Si et sembla que l'enigma és massa complicat, ves a la pàgina 143 i demana una pista. Però cada pista comporta una penalització.